

Få har så energisk og konsekvent gennem en hel menneskealder fulgt denne stadig mere aktuelle geografiske målsætning som den østtyske geograf Ernst Neef.

I anledning af hans 75 års fødselsdag er der udgivet en på flere måder ekseptionel artikelsamling: Dels indeholder bogen en række af Neefs mest centrale kortere teoretiske arbejder, dækkende perioden 1948-81 og hvoraf flere ikke tidligere har været offentliggjort. Dels har Neef forsynet alle artiklerne med nogle forbemærkninger, der indplacerer disse i et samlet udviklingsforløb.

Spændende og stadig aktuelle er de tidlige artikler om »Standortproblemer« og om et geografisk forskningsgrundlag for byplanlægning, praktisk inspireret af Neefs indsats i forbindelse med genopbygningen og videreudviklingen af det sønderbombede Dresden efter 2. verdenskrig. Allerede i 1948 fremlagdes her en kritik af den meget snævert økonomisk tænkende byplanlægning, der fokuserer på lokaliseringsfænomenerne, men ikke evner at fremlægge standortfænomenerne, de mere langsigtede følgevirkninger i form af konkret landskabsdannelse. Arbejdet er i de seneste år fulgt op af et forsøg på at udarbejde en model for analyse og prognose af miljømæssige bivirkninger forårsaget af samfundsmæssig aktivitet.

Hermed er også antydet den stadige sammenhæng mellem Neefs kulturgeografiske arbejde og hans afgørende og skoledannende indsats indenfor landskabsforskningen, hvor hans bog »Die theoretischen Grundlage der Landschaftslehre« fra 1967 er blevet en klassiker, der har inspireret landskabsforskere i store dele af verden (En ny udvidet udgave er under udgivelse – også på engelsk). De udvalgte artikler indenfor dette emne omhandler bl.a. udviklingen af den topologiske og chorologiske arbejdsmåde, elementaranalyse og kompleksanalyse, potentialebegrebet, geosystemer og deres økonomiske vurdering, samt interferensanalyser. De viser således udviklingen i Neef-skolens teori og begrebsapparat og den stadige kredsen om det fundamentale *transformationsproblem*: Hvordan transformeres naturstørrelser over i økonomiske størrelser? Men det viser også Neefs imponerende evne til at have inspireret til udviklingen af en eksakt, kvantificeret induktiv landskabsmetodisk skole (f.eks. H. Richter, G. Haase, K. Mannsfeld o.m.a.) samtidigt med at han energisk har fastholdt det samfundsmæssige sigte som målestok for metodikkens relevans. Neef

fremhæver her ofte den socialistiske samfundsorganiserings store fortrin ved indfrielsen af sådanne krav. Alligevel har det været svært, bl.a. fordi forskningsmiljøerne stadig tenderer imod at fremme den traditionelle videnskabelige disciplinopdeling til trods for det stadig mere presserende behov for integrerende virksomhed. I en artikel i »Geographische Zeitschrift« fra 1982 (som ikke er med i bogen) er Neef endda gået så vidt, at han direkte skriver at »der må tages afstand fra den disciplinære videnskabsorganisering! Der ligger megen tysk grundighed bag denne erkendelse. Kanske vi skulle lade os inspirere!

Jesper Brandt

R. J. Johnston: Philosophy and human geography: an introduction to contemporary approaches.

Arnold, London 1983. VIII, 152 s. 22 cm. £5.50.

Denne videnskabsteoretiske gennemgang af kulturgeografiens 4 filosofiske angrebsvinkler fremstilles klart og overskueligt som en udviklingsrække, der tidsmæssigt spænder over perioden fra før 1950 til i dag. Efter en kort indførelse i den empiriske tilgang til faget får man en mere detaljeret redegørelse for den positivistiske, den humanistiske og den strukturalistiske angrebsvinkel. Hvor den positivistiske geografi opererer med fremsættelse af en empirisk generalisation som en metode til at finde rationelle løsninger til alle fagets problemer, vil den humanistiske påstå, at viden er subjektiv og eksisterer kun i kraft af menneskets erfaring, idet den forsøger at konstruere tankerne bag menneskets handlinger og sætte sig ind i dets bevidsthed for en forklaring på et handlingsforløb som i den historiske geografi, hvor en rekonstruktion af spatiale fordelinger og mønstre er hovedsagen. Til sidst behandles strukturalismen som en vej til at gå bag om de observerede fænomener efter søgning af generelle strukturer, der ikke direkte kan observeres, som den kommer til udtryk i den marxistiske, historiske materialisme, der i vid udstrækning er en form for kritisk geografi.

Behandlingen af disse filosofier er velunderbygget med citater af kendte forskere inden for den humane geografi, og den afklarer på en måde, hvor man selv står i forhold til sin samtid, når det drejer sig om at definere sin egen faglige udvikling.

Viggo Hansen

R. J. Johnston: Geography and geographers: Anglo-American human geography since 1945. 2. ed.

Arnold, London 1983. VI, 264 s. ill. 22 cm. £6.50.

Denne 2. udgaves fremkomst efter blot 4 år siden 1. udgave vidner om en stor succes, hvad der er forståeligt, eftersom man her præsenteres for en fortrinlig gennemgang og tolkning af de mange faglige og politiske aspekter og diskussioner, som humangeografien har været igennem siden 1945, og som stadig sætter sindene i bevægelse i fagkredse, også i Danmark. Nok er det en behandling alene af den angelsaksiske verdens opfattelse af geografiens faglige indhold og dens politiske grundopfattelse, men problematikken er velkendt også på det europæiske kontinent. Forfatteren er derfor heller ikke gået uden om ikke-angelsaksiske indlæg i debatten, som når Steen Folke citeres for artikler i Antipode. I tilgift til denne debat får man i kapitel I en gennemgang af strukturen i den akademiske karriere og de hertil forbundne ansættelses- og forfremmelsesprocedurer, og det er interessant læsning for en, der fra sin egen karriere er kendt med disse forhold inden for de nordiske lande. I det afsluttende kapitel 7 følges diskussionen fra de mellemliggende kapitler op, og der sluttes med et spørgsmål om, hvilke veje der i fremtiden kan tænkes afstukket inden for den pluralistiske natur, som er geografiens egen specielle karakter.

Viggo Hansen

Robert P. Larkin and Gary L. Peters: Dictionary of concepts in human geography.

(Reference sources for the social sciences and humanities No. 2).

Greenwood, Westport, Conn. 1983. VIII, 286 s. 25 cm. £32.50.

Fremtrædelsesformen har visse ligheder med moderne leksika, hvor man opererer med et færre antal overordnede opslags- eller indgangsord. Af disse er der her ca. 100. Modellen er, at disse indgangsord først defineres efter deres indhold eller mening (og der kan godt være mere end én mening). Derefter følger en kommentar på ca. 2 sider, hvori der redegøres for termens udvikling og indhold, ligesom tilknyttede, underordnede begreber omtales, alt sammen med henvisning til forfattere og citater fra disse. For at tage et eksempel, så indgår en term som Spatial i følgende indgangsbegreber Spatial Analysis, Spatial Diffusion, Spatial Interaction og Spatial Pricing, men i den sluttelige ordliste er der